

ÁLEX ROVIRA
FRANCESC MIRALLES

Ilustrații de Gemma Capdevila

POVEȘTI
PENTRU
COPIII
CURAJOȘI

35 DE ISTORIOARE
CARE-ȚI DAU PUTERE
ȘI TE AJUTĂ SĂ TRECI
PESTE OBSTACOLE

Traducere din spaniolă
de Camelia Dinică

*Lui Pili Rey Pérez, care dovedește cu fiecare mic gest
și fiecare faptă imensa valoare a iubirii.*

ÁLEX ROVIRA

*Celor care au curajul de a nu-și
abandona visurile din copilărie.*

FRANCESC MIRALLES

*Am fost un om norocos;
în viață nimic nu mi-a fost ușor.*

SIGMUND FREUD

MICUL DEJUN AL CAMPIONILOR

Ne-a fost dat să trăim vremurile acestea atât de complicate și de instabile, încât avem nevoie de curaj și de o stare de spirit bună ca să facem față provocărilor pe care viața ni le scoate în cale zi de zi.

Parafrazând un roman nord-american din secolul XX, nouă, autorilor acestei cărți, ne place să spunem că micul dejun al campionilor nu-l reprezintă cerealele, ci obstacolele și provocările cu care ne luptăm de-a lungul vieții.

În fața lor, putem avea două atitudini:

1. Să dăm vina pe ceilalți sau pe ghinion pentru ceea ce ne este dat să trăim și să așteptăm cu brațele încrucișate ca soarta să ni se schimbe.

2. Să înfruntăm fiecare întâmplare și fiecare situație cu inima deschisă, străduindu-ne să creăm circumstanțele și rezultatele pe care ni le dorim.

Prima atitudine ne transformă în ființe temătoare și pasive, pentru că situăm puterea undeva în afara noastră. Astfel deve-

nim literalmente neputincioși. Când lăsăm din mână cârma corăbiei vieții noastre, ajungem la bunul-plac al forțelor naturii.

Cea de-a doua atitudine le aparține proactivilor, celor care au inițiativă și vor să facă realitatea mai frumoasă și lumea un loc mai bun de trăit și pentru ei, și pentru ceilalți. Ei nu așteaptă să se schimbe direcția vântului, ci se apucă să vâslească spre locul unde vor să ajungă.

Pentru genul acesta de oameni obstacolele nu sunt ziduri de care se izbesc, așa cum li se par celor din prima categorie, ci încercări care trebuie depășite. Tocmai de aceea sunt campioni. Ei caută mereu să evolueze și, dacă ceva nu le iese din prima, încearcă din nou, abordează problema din alt unghi și cu alte metode.

Pentru ei am scris această nouă antologie de istorioare.

Dacă în *Povești ca să te iubești mai mult* scriam despre stima de sine a copiilor și adulților, iar în *Povești pentru copii fericiți* explorăm valorile care cultivă fericirea, această a treia carte reunește

treizeci și cinci de povești care să-i ajute pe cititori să fie curajoși și puternici, să-i învețe să acționeze în loc să reacționeze și astfel să transforme fiecare obstacol într-o experiență de învățare.

Scriitoarea Silvia Adela Kohan, inițiatoarea atelierelor de scriere creativă în limba spaniolă, le recomandă viitorilor romancierii să nu le fie teamă, căci pentru a scrie o carte prima condiție e să nu fii laș. Același lucru se întâmplă cu scenariul pe care îl creionăm pentru viața noastră. Dacă nu-l scrii tu, o vor face alții pentru tine.

Trebuie să ai curaj ca să te adaptezi la schimbările vremurilor, fără să renunți la tine însuși, și să găsești soluții la fiecare problemă care se ivește. Cu această perspectivă asupra vieții, criza se transformă în oportunitate și obstacolele, în rampă de lansare.

Aceste povești – și reflecțiile care le însoțesc – sunt o invitație de a ne depăși limitele pe care credem că le avem, pentru a prelua controlul destinului nostru și a ne construi, prin tot ceea ce facem, viitorul visat.

Istoriorele acestea le sunt utile cititorilor de toate vârstele, pentru că adulții păstrează în sine puritatea și capacitatea de adaptare ale copiilor care au fost, în vreme ce copiii îi închid în ei pe adulții care vor fi într-o bună zi.

Vă mulțumim că ne sunteți alături!

Alex Rovira & Francesc Miralles

Cuprins

Micul dejun al campionilor	4
1 Cum au scăpat cu viață aricii	11
2 Secretul succesului	15
3 Ce mai criză!	21
4 Ușa inimii	24
5 Copilul și peștele	28
6 Cămăruța	32
7 Supa de pietre	37
8 Când a râs Isus	42
9 Cioara și ulciorul	46
10 Un țăruș în gheață	50
11 Macaroanele bunicii	54
12 Țărăncuța ostenită	58
13 Muzică cerească	63
14 Supărarea Ainei	68
15 Midas și Tantal	74
16 Iubire necondiționată	81
17 Vaca lihnită	86

18	Darul din inimă	92
19	Lecția pigmeului	96
20	Un îndrăgostit pus la încercare	100
21	Unde este oceanul?	105
22	Mei și fluturașul	109
23	Călătorul nefericit	116
24	Fructul copacului	120
25	Bijuteria pierdută	125
26	Rana de săgeată	130
27	Încercările lui Edison	135
28	Maimuțele și bananele	139
29	Floarea prințului	144
30	Un desen dumnezeiesc	151
31	Florile și orezul din dragoste	155
32	Pași pe nisip	159
33	Clinchetul monedei	163
34	Povestea pisicii fricoase	167
35	Cultivatorul de curmale	171

CUM AU SCĂPAT CU VIAȚĂ ARICII

Împreună suntem mai puternici

Povestea spune că acum milioane de ani peste planeta noastră s-a abătut un ger cum nu se mai văzuse până atunci. Atât de aprig era frigul, încât a înghețat o mare parte din suprafața terestră.

Din pricina asta o mulțime de animale au pierit, iar gerul a distrus toată vegetația planetei. Neavând ce mânca și cum se încălzi, multe specii au dispărut de-a dreptul.

Dându-și seama ce nenorocire îi paște, aricii s-au hotărât atunci să se adune în grupuri ca să scape cu viață. Împreună aveau să se apere de frig și să se încălzească.

Noaptea, când gerul era mai aprig, scurmuau cu toții după hrană în pământul înghețat și pe urmă se adunau la un loc, vârându-se unii într-alții ca să se încălzească. Totuși, țepii de pe spate îi înțepau și îi zgâriau când se ghemuiau laolaltă. Pentru mulți era neplăcut.

Asta i-a făcut pe unii membri ai grupului să plece, chiar cu riscul să moară de frig. Cei rămași au fost nevoiți să ia, ca specie,

o hotărâre de viață și de moarte: ori aveau să se obișnuiască să suporte țepii semenilor lor, ori aveau să dispară de pe fața pământului.

După câteva renunțări soldate cu un final tragic, restul aricilor curajoși au văzut limpede care era soluția. Trebuiau să rămână împreună în fața adversităților.

Pentru a se bucura de căldura celuilalt, au trebuit să învețe să conviețuiască cu supărările și micile răni pe care le provocau fără voie semenii lor. Totuși, acest disconfort nu era nimic în comparație cu ceea ce-i aștepta dacă fiecare dintre ei încerca să îndure singur noaptea glacială.

În acest fel aricii au reușit să supraviețuiască.

După acea iarnă grea, au mai învățat două lucruri. Primul: că există greutăți care presupun efortul tuturor pentru a fi depășite. Al doilea: că, deși anumite lucruri ne deranjează la ceilalți, tot așa și pe ceilalți îi deranjează anumite lucruri la noi. Când purtarea noastră este însoțită de iubire, nimic nu ne poate învinge.

La cincisprezece milioane de ani de la apariția lor pe Pământ, aricii continuă să existe. 🌱

